

НОРМАТИВНО-ПРАВНИ АСПЕКТ УРЕЂИВАЊА ДРЖАВНЕ УПРАВЕ И ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ У СРБИЈИ

Апстракт: Један од кључних задатака на спровођењу новог Устава Републике Србије је реформа система државне управе и локалне самоуправе. Додуше, промене у овим областима су започете још 2004.г. усвајањем стратегије за реформу државне управе, али је потпуно остваривање битних, концепцијских промена остварено последњих година када су усвојени нови закони у различитим областима друштвеног живота, а посебно у систему локалне самоуправе.

Иако су кључни закони из области државне управе донети пре, сада важећег, Устава, може се оценити да су њихова решења у складу са европским стандардима и принципима тзв. „европског управног права“, и ако оно не постоји у институционалном смислу, па није ни било потребе за њиховим усаглашавањем са Уставом из 2006.г.. Зато су, међутим, закони из области локалне самоуправе донети крајем 2007.г. и они су потпуно усаглашени са Уставом Републике, али и са Европском повељом о локалној самоуправи, коју је, нажалост, наша држава ратификовала међу последњим европским државама.

Предстоји доношење још неких закона и у области државне управе и локалне самоуправе да би добили потпуно конзистентан систем. На неким се ради, неки су пред усвајањем, а за неке је дата иницијатива у овом раду да их треба донети.

Кључне речи: Локална самоуправа, државна управа, правно уређивање, Европска унија, нови закон, усаглашавање са Уставом, Европска повеља о локалној самоуправи.

I

Народна скупштина Републике Србије, је 8. новембра 2006. године донела Одлуку о проглашењу Устава Републике Србије,¹ а Уставни закон о спровођењу Устава Републике Србије² донела је 10. новембра исте године.

Овим Уставним законом утврђени су рокови за усклађивање нашег правног система са новим Уставом, па су у складу са тим донети следећи закони:

Закон о председнику Републике³

Закон о избору за председника Републике⁴

Закон о одбрани⁵

Закон о Војсци Србије⁶

Закон о основама уређења служби безбедности Републике Србије⁷

Закон о територијалној организацији Републике Србије⁸

Закон о локалној самоуправи⁹

Закон о локалним изборима¹⁰

Закон о главном граду¹¹

Закон о Уставном суду¹²;

Донети су и закони којима се уређује организација и надлежности правосудних органа: Закон о судијама, Закон о уређењу судова, Закон о Високом савету судства, Закон о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава, Закон о јавном тужилаштву и Закон о Државном већу тужилаца, који су крајем 2010.г. измењени у складу

---

1 “Службени гласник РС”, број 98/06;

2 “Службени гласник РС”, број 98/2006;

3 „Службени гласник РС“, број 111/07 од 04.12.2007;

4 „Службени гласник РС“, број 111/07 од 04-12-2007;

5 „Службени гласник РС“, број 116/07 од 11.12.2007;

6 „Службени гласник РС“, број 116/07 од 11.12.2007;

7 „Службени гласник РС“, број 116/07 од 11.12.2007;

8 „Службени гласник РС“, број 129/07 од 29.12.2007;

9 „Службени гласник РС“, број 129/07 од 29.12.2007;

10 „Службени гласник РС“, број 129/07 од 29.12.2007;

11 „Службени гласник РС“, број 129/07 од 29.12.2007;

12 „Службени гласник РС“, број 109/07 од 28.11.2007

са ставовима Венецијанске комисије, а поводом примедби на избор судија и тужилаца.

Још раније, пре доношења новог Устава, донет је сет закона из области државне управе.

Иначе, државна управа је део извршне власти који врши управне послове у оквиру права и дужности Републике, самостална је и једино ограничена Уставом и законом. Стално је изложена критици стручне и политичке јавности, а највише грађана и зато је често предмет преиспитивања са циљем унапређења, њеног функционисања. Због тога, реформа у овој области се темељи на општеприхваћеним принципима европског управног права, које у том смислу целовито не постоји, али постоје стандарди у тој области.

Правни оквир организације и функционисање државне управе у Србији чине закони, који су донети до данас, а у складу са Стратегијом реформе државне управе, коју је Влада Републике Србије усвојила још 2004. г:

Закон о Влади;¹³

Закон о државној управи;¹⁴

Закон о јавним агенцијама;¹⁵

Закон о државним службеницима;¹⁶

Закон о платама државних службеника и намештеника;¹⁷

Закон о електронском потпису;¹⁸

Закон о заштитнику грађана;¹⁹

Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја;²⁰

Закон о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција;²¹

13 „Службени гласник РС“, бр. 55/05, 71/05 – исправка и 101/07;

14 „Службени гласник РС“, бр. 79/05 и 101/07;

15 „Службени гласник РС“, бр. 18/05 и 81/05 – исправка;

16 „Службени гласник РС“, бр. 79/05, 81/05 – исправка, 83/05 – испр, 64/07 и 67/07 – испр.;

17 „Службени гласник РС“, бр. 62/06, 63/06 – испр. и 115/06 – испр.;

18 „Службени гласник РС“, бр. 135/04;

19 „Службени гласник РС“, бр. 79/05 и 54/07;

20 „Службени гласник РС“, бр. 120/04 и 54/07;

21 „Службени гласник РС“, број 43/04;

Поред ових закона, Законом о министарствима²² се образују министарства, а подзаконским актима су разрађене поједине одредбе наведених закона, како би се обезбедила њихова примена.

Државна управа Републике је уређена **Законом о државној управи**, као темељним законом. Према њему, органи државне управе су министарства, органи управе у саставу министарстава и посебне организације.

Поред њих, на основу Закона о јавним агенцијама, се образују агенције за развојне, стручне или регулаторне послове од општег интереса. Њима се, као јавно овлашћење, поверавају одређени послови државне управе, али оне нису органи државне управе, већ су самосталне у свом раду. Посебним законима се, иначе, одређени послови државне управе могу поверити и аутономним покрајинама, јединицама локалне самоуправе, јавним предузећима, установама и другим организацијама (то су тзв. “имаоци јавних овлашћења”).

Органи државне управе делују на начелима самосталности, законитости, стручности, непристрасности, политичке неутралности, делотворности, сразмерности и јавности рада.

Послови државне управе јесу: учествовање у обликовању политике Владе; праћење и утврђивање стања у областима из делокруга појединачних органа; извршавање закона, других прописа и општих аката; инспекцијски надзор, старање о законитости у раду јавних служби; развојни послови, као и други стручни послови, попут прикупљања и проучавања података, сачињавања анализа, извештаја, информација и др.

Закон о државним службеницима је, на свеобухватан начин, уредио права и дужности државних службеника у Републици, у складу са стандардима и принципима законодавства земаља из Европске уније.

Код нас је прихваћен тзв. „уџи“ концепт, према којем су државни службеници само запослени у органима централне државне власти, али не и у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе па, ће се њихов статус уредити посебним законом.

Дакле, у категорију државних службеника на коју се примењује закон о државним службеницима не спадају запослени у јединицама локалне самоуправе, као ни запослени у просвети, здравству и сл. На

---

²² “Службени гласник РС“ бр. 19/04, са изменама и допунама 84/04, 79/05)

положај, права и обавезе ових категорија запослених у јавном сектору примењују се или општи прописи о раду или други посебни закони. Закон о државним службеницима, такође, прави разлику између државних службеника и *намештеника* (лица чија се радна места састоје од пратећих помоћно-техничких послова у државном органу). Пошто намештеници не обављају послове из делокруга органа државне управе, Закон о државним службеницима уређује само основна права и дужности намештеника, док се на све остале елементе њиховог положаја примењују општи прописи о раду (Закон о раду).

Влада је образовала и Службу за управљање кадровима, која се бави извршавањем стручних послова везаних за кадрове у државној управи. Њена организација и делокруг ближе су одређени Уредбом о оснивању службе за управљање кадровима²³.

Реформа система плата остварена је доношењем **Закона о платама државних службеника и намештеника**.²⁴

У циљу заштите права грађана донет је **Закон о Заштитнику грађана**.²⁵ Заштитник грађана је установљен као независан државни орган, који штити права грађана и контролише рад органа државне управе, као и других органа и организација, којима су поверена јавна овлашћења. Ради обезбеђивање јавности у раду донет је **Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја**.

Од посебног значаја за модернизацију државне управе је увођење електронског пословања и електронског потписа у рад органа државне управе. **Законом о електронском потпису**,²⁶ уређује се употреба електронског потписа у правним пословима и другим правним радњама.

У оквиру промена система државне управе у Републици, децентрализација је дефинисана као један од пет главних принципа.

У складу са применом тог принципа, крајем 2007. донети су следећи закони из области локалне самоуправе и територијалне организације Републике Србије:

23 „Службени гласник РС“, бр. 106/05;

24 “Службени гласник РС”, бр. 62/06;

25 „Службени гласник РС“ бр. 79 од 16.09.2005.г.;

26 “Службени гласник РС”, бр. 135/04;

1. Закон о локалној самоуправи²⁷
2. Закон о локалним изборима²⁸
3. Закон о главном граду²⁹
4. Закон о територијалној организацији Републике Србије³⁰

Ови закони су у потпуности усклађени са новим Уставом Републике Србије и Европском повељом о локалној самоуправи и одражавају спремност наше државе да прати развој правних института у Европској Унији и да се наши прописи њима прилагоде, узимајући у обзир специфичности нашег правног система и друштвене околности у којима је он успостављен.

Систем локалне самоуправе у Републици уређен је **Законом о локалној самоуправи**. Наш нови систем локалне самоуправе је у потпуности усклађен са Европском повељом о локалној самоуправи, коју је Република Србија потписала и ратификовала, додуше, међу последњим европским државама.

Уставом је утврђено право грађана на локалну самоуправу, које грађани остварују непосредно или преко својих слободно изабраних представника³¹, што је шире разрађено **Законом о локалним изборима**, који предвиђа да одборнике скупштина јединица локалне самоуправе грађани бирају на непосредним изборима, са мандатом од четири године, а изборни систем је пропорционалан. Нови Устав утврђује и нови систем у организацији локалне власти, јер је скупштина највиши орган те власти³², који одлучује и о избору извршних органа општине³³. Стога је Законом о локалној самоуправи предвиђен посредан начин избора извршних органа јединица локалне самоуправе, што је потпуно у складу са Европском повељом о локалној самоуправи. Међутим, предстоји промена овог закона у смислу увођења мешовитог изборног система.

---

27 „Службени гласник РС“, бр. 129/07;

28 „Службени гласник РС“, бр. 129/07;

29 „Службени гласник РС“, бр. 129/07;

30 „Службени гласник РС“, бр. 129/07;

31 Члан 176. став 1. Устава;

32 Члан 180. став 1. Устава;

33 Члан 191. став 4. Устава;

Доношењем **Закона о главном граду** положај главног града, као посебне јединице локалне самоуправе, по први пут, је после дужег времена уређен посебним законом, будући да нови Устав антиципира такво решење. Устав, такође, омогућује велику самосталност главног града у нормативном уређењу сопственог статуса, због чега Београд има шире надлежности од свих осталих јединица локалне самоуправе, а круг послова се додатно шири доношењем посебних закона у различитим областима.

Према **Закону о територијалној организацији Републике Србије**, њу чине општине и градови као територијалне јединице, у којима се остварује локална самоуправа, град Београд, као посебна територијална јединица и аутономне покрајине, као облици територијалне аутономије. Према овом Закону, Република Србија има 150 општина, 23 града и град Београд.

Треба подсетити да је усвојен и нови Закон о Народној скупштини, који у једном делу има индиректног додира са једним сегментом државне управе (ради се о радно-правном статусу запослених у службама Скупштине), и Пословник о раду Народне скупштине (28.7.2010.г.).

У области државне управе не постоји европско право, тако да поједине чланице Европске Уније саме организују своју управу и међу њима постоје велике разлике.

Иако у области државне управе не постоји институционално дефинисано европско право, временом су кроз праксу искристалисани одређени принципи европског управног права, који су заједнички оним чланицама ЕУ које имају демократску традицију у уређивању ове области, што треба да води постепеном стварању тзв. „европског административног простора“. Неспорно је да се принципи европског управног права налазе у темељима јавних управа држава чланица ЕУ, као и да се њихово уграђивање у организацију и функционисање јавне управе очекује и од држава кандидата за чланство у ЕУ, као што је наша.

У реформи наше државне управе посебна пажња је посвећена томе да она буде утемељена на поменутим принципима европског управног права, са циљем да и наша државна управа постане прави „сервис“ грађана. О примени ових европских принципа водило се

рачуна и при изради закона којима је регулисан систем државне управе и службенички систем у Србији.

У праћењу остваривања реформе државне управе код нас изабран је био Савет за реформу државне управе, али ово тело сада не постоји. За спровођење и координацију процеса реформе државне управе задужено је било Министарство за државну управу и локалну самоуправу.

У првој фази реформе државне управе, усвојени су готово сви прописи који су били предвиђени Акционим планом за спровођење ове реформе за период 2004-2008 и то:

Закон о Влади, Закон о државној управи, Закон о јавним агенцијама, Закон о државним службеницима, Закон о платама државних службеника и намештеника, Закон о електронском потпису, Закон о заштитнику грађана, Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, Закон о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција.

Основни принципи који су потребни за интеграцију Србије у ЕУ и долазак до „европске“ државне управе у Србији су: децентрализација, деполитизација, професионализација, рационализација и модернизација државне управе и они су садржани у нашим позитивноправним прописима из ове области.

Деполитизација државне управе се остварује смањењем утицаја политичких субјеката на рад државних службеника, као и јасним разграничењем послова који су стручног карактера, а које обављају државни службеници. Основ за примену овог принципа у државној управи створио је Закон о државним службеницима увођењем категорије државних службеника на положају, чиме је суштински деполитизован читав један управљачки слој у државној управи, које поставља Влада при чему и они пре тога морају проћи конкурс, који спроводи конкурсна комисија и у којем се проверава њихова стручна оспособљеност за конкретно радно место за које су конкурисали.

Професионализација се огледа у стварању добро обучене, одговорне и ефикасне државне управе. Како би државна управа заиста била професионална и способна да грађанима пружи висок квалитет услуга, али и успешно изнесе реформе у свим секторима, неопходна је континуирана обука државних службеника. Доношењем Закона

о државним службеницима и формирањем Службе за управљање кадровима створени су услови за опште стручно усавршавање државних службеника, Канцеларија за европске интеграције Владе Србије, такође, има значај у овој области а важно је поменути и постојање Регионалне школе за државну управу. Релевантно је поменути и Кодекс понашања државних службеника, који је усвојио Високи службенички савет, а који ближе утврђује стандарде и правила понашања државних службеника, обавештава јавност о томе.³⁴

Рационализација подразумева такву организацију државне управе у којој се са најмање трошкова постиже најбољи ефекат. Полазне основе за примену овог принципа пружио је Закон о државној управи, који настоји да створи претпоставке за рационалније уређење државне управе.³⁵ Модернизација подразумева увођење нових, модернијих процеса рада, уз примену савремених информационих и комуникационих технологија. Посебно је значајно што је усвојен Закон о електронском потпису, чија примена треба да омогући увођење електронског пословања у рад органа државне управе.

II

Питање територијалне организације у Републици Србији је стално актуелно и присутно у политичком систему наше државе, иако се систем територијалне организације у принципу не мења често и успостављен концепт функционише дуго, што је случај и код нас.

У Србији постоје три нивоа територијалне организације: државни (централни), покрајински и локални (општински, градски).

Територијалну организацију у Републици чине 2 аутономне покрајине – АП Војводина и АП Косово и Метохија, чији је статус специфичан, јер је од јуна месеца 1999. г., када је усвојена Резолуција

³⁴ “Службени гласник РС“ бр. 29 од 21.08.2008.;

³⁵ Број и структура запослених, се одређују на основу Уредбе о начелима за унутрашње уређење и систематизацију радних места коју је донела Влада. Сваки орган државне управе мора добити сагласност Владе на свој правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, пре чега је неопходно прибавити мишљења Министарства за државну управу и локалну самоуправу, Министарства финансија и Службе за управљање кадровима.

1244 Савета безбедности УН КиМ под управом мисије УН, затим 150 општина, 23 града³⁶ и град Београд. Постоји и 29 управних округа.³⁷

Садашња територијална организација Републике је утврђена Законом о територијалној организацији Републике Србије, који је донет крајем 2007.г., као посебан закон, јер је раније донетим законом из 1991.г.³⁸ уређена, поред територијалне организације Републике и локална самоуправа, док је питање организације округа, као облика деконцентрације државне управе, регулисано посебном Уредбом о начину вршења послова министарстава и посебних организација ван њиховог седишта, која је донета још 1992.г.

Међутим, треба подсетити да правни оквир за територијално уређење државе даје Устав Републике Србије, који је проглашен 8. новембра 2006.г., а у складу са Уставним законом о спровођењу Устава донети су одређени закони.³⁹ Народна скупштина је усвојила и неке посебне законе из области одбране, безбедности, правосуђа, којима се уређују неки посебни аспекти државне структуре. Посебно је, за ову прилику битно истаћи да је усвојен Закон о Влади (измењен 2007.г.)⁴⁰ и Закон о министарствима.

Сагледавајући значај државне управе, као дела извршне власти, треба подсетити да је још 2004.г. Влада Републике Србије усвојила

---

36 Градови су: Ваљево, Врање, Зајечер, Зрењанин, Јагодина, Крагујевац, Краљево, Крушевац, Лесковац, Лозница, Ниш, Нови Пазар, Нови Сад, Панчево, Пожаревац, Приштина, Смедерево, Сомбор, Сремска Митровица, Суботица, Ужице, Чачак и Шабац.

37 Управни окрузи су: Северно-бачки, Средње-банатски, Северно-банатски, Јужно-банатски, Западно-бачки, Јужно-бачки, Сремски, Мачвански, Колубарски, Подунавски, Браничевски, Шумадијски, Поморавски, Борски, Зајечарски, Златиборски, Моравски, Рашки, Расински, Нишавски, Топлички, Пиротски, Јабланички, Пчињски, Косовски, Пећки, Призренски, Косовско-митровачи и Косовско-поморавски.

38 „Службени гласник РС“ бр. 47/91, 79/92, 47/99;

39 Усвојени су следећи закони:

Закон о локалној самоуправи („Службени гласник РС“ бр. 129/07);

Закон о територијалној организацији Републике („Службени гласник РС“ 129/07 од 29.12.2007.г)

Закон о локалним изборима („Службени гласник РС“ 129/07 од 29.12.2007.)

Закон о главном граду („Службени гласник РС“ бр. 129/07 од 29.12.2007.)

40 Закон о изменама и допунама Закона о Влади („Службени гласник РС“ бр. 101-07)

стратегију реформе државне управе, дакле пре доношења Устава који је сада на снази, па се поставља питање реалног домета тог документа на решења у касније донетим законима.

У том смислу помињемо доношење више закона из области државне управе⁴¹ који су, такође, донети пре важећег Устава.

Међутим, у овој области треба посебно истаћи да важи Закон о општем управном поступку, који је донет још 1996.г. као савезни закон,⁴² али је недавно донети посебан Закон о управним споровима, као републички закон, јер је до тада био на снази као савезни пропис.

Недавно је усвојен и Закон о комуналној полицији.⁴³

У индиректној вези са процесом децентрализације је формирање тзв. „статистичких региона“, који су установљени Законом о регионалном развоју.⁴⁴

Ваља подсетити да је донет и нови Закон о преношењу надлежности Републике на АП Војводину и да је, у складу са тим, Народна скупштина дала сагласност на Статут АП Војводине.

Ради заокруживања нормативно-правне проблематике у овој области потребно је донети још Закон о градовима, Закон о имовини (својини) локалне самоуправе и Закон о радно-правном статусу запослених у органима локалне самоуправе, јер се на њих примењује Закон о радним односима у државним органима у једном делу, јер је иначе престао да важи⁴⁵.

У последњих двадесетак година у политичком систему Србије је долазило до различитих друштвених промена које су санкционисане различитим уставним решењима, а на основу тога и законима из области државне управе и локалне самоуправе.

41 Ти закони су:

Закон о државној управи („Службени гласник РС“ бр. 79/05), Закон о јавним агенцијама („Службени гласник“ бр. 18/05), Закон о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05), Закон о платама државних службеника и намештеницима („Службени гласник РС“ бр. 62/06),

Закон о заштитнику Грађана („Службени гласник РС“ бр.79/05)

42 „Службени лист СРЈ“ бр. 33/97;

43 „Службени гласник РС“ бр. 48 од 14.07.2009.;

44 „Службени гласник РС“ бр. 51 од 14.07.2009.г.;

45 „Службени гласник РС“ бр 48/91, 66/91, 44/98,49/99, 34/01, 39/02;

На темељу Устава Републике Србије из 1990.г. донети су Закон о територијалној организацији Републике и локалној самоуправи и Закон о државној управи. До скоро је важио и Закон о радним односима у државним органима, а у недостатку посебног републичког прописа који би регулисао радни однос запослених у органима локалне самоуправе и данас се сходно примењују неке његове одредбе.

После сваких републичких избора нова власт је доносила посебне законе о локалној самоуправи, па се то десило 1999.г.⁴⁶ и 2002. г., а део закона из 1991.год. који је уређивао територијалну организацију Републике је и даље важио све до 2007.г.

У међувремену су, 2005.г., донети нови закони из области државне управе и то пре него што је донет нови Устав Републике 2006.г. што се није очекивало. Али, после доношења новог Устава није дошло до усаглашавања раније донетих закона са њима, све до данас, иако је било неких козметичких промена у неколико наврата. Може се, међутим, оценити да су законска решења у области државне управе, на неки начин, антиципирала будућа уставна решења у овој области, па и није било потребе за усклађивањем, што је логично било очекивати.

Што се тиче законодавне регулативе у области државне управе може се закључити да је она целовито успостављена. Донет је Закон о Влади, Закон о министарствима, Закон о државној управи, Закон о државним службеницима, неки посебни закони (нпр. Закон о комуналној полицији) и уредбе које регулишу радно-правни статус државних службеника и намештеника.⁴⁷ У овој области предстоји доношење закона који би регулисао радно-правни статус запослених у органима локалне самоуправе, чији је нацрт припремљен.

Ако се овим подацима дода чињеница да је недавно усвојен Закон о управним споровима предстоји још доношење Закона о општем

---

46 „Службени гласник РС“ бр. 49/99;

47 Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника (“Сл. гласник РС” бр. 98 од 30.10.2007.), Уредба о оцењивању државних службеника (“Сл. гласник РС” бр. 11 од 7.2.2006.), Уредба о разврставању радних места и мерилима за опис радних места државних службеника (“Сл. гласник РС” бр. 117 од 30.12.2005.), Уредба о коефицијентима за обрачун и исплату плата именованих и постављених лица и запослених у државним органима (“Сл. гласник РС” бр. 44 од 24.4.2004.), Уредба о накнадама и другим примањима изабраних и постављених лица у државним органима (“Сл. гласник РС” бр. 44 од 24.4.2008.)

управном поступку, чиме би се решио још један правни нонсенс да се и овде примењује савезни пропис непостојеће савезне државе као републички пропис.

У принципу би се могло рећи да је наше национално законодавство у области државне управе, у доброј мери, усклађен са европским стандардима у овој области и са правом Европске уније.

Што се тиче законодавне регулативе у области локалне самоуправе, после доношења Устава 2006. г., донет је сет закона из ове области, који је усклађен са овим Уставом: Закон о територијалној организацији, Закон о локалној самоуправи, Закон о локалним изборима и Закон о главном граду. Посебно је значајно што је, после дужег времена, донет Закон о главном граду, иако се то и раније очекивало.

Сва ова решења из области локалне самоуправе су, у потпуности, у складу са Европском повељом о локалној самоуправи, коју је коначно 2007. г. ратификовала посебним законом и наша држава.

У овој области се примењује и Закон о финансирању локалне самоуправе.

По мом мишљењу неопходно је донети још Закон о градовима да би се успоставио целовит систем територијалне организације и локалне самоуправе у Србији, јер су у Србији проглашена 23 града, а не постоји никаква разлика у статусу и надлежностима између њих и општина, па би ту дистинкцију требало направити овим законом.

Да би се заокружила правна регулатива у овој области потребно је донети још Закон о имовини (својини) локалне самоуправе, који се дуго најављује, али је реално очекивано да буде донет идуће године.

Проф. др Миле Илић

НОРМАТИВНО-ПРАВНИ АСПЕКТ УРЕЂИВАЊА ДРЖАВНЕ УПРАВЕ И ЛОКАЛНЕ...

Mile Ilić, LL.D.

Full Professor

Faculty of Education, University of Niš

NORMATIVE-LEGAL ASPECTS OF REGULATING STATE ADMINISTRATION AND LOCAL GOVERNMENT IN SERBIA

Summary

One of key tasks in implementation of new Constitution of Serbia is reform of state administration and local self-government. However, changes in these areas were started in 2004 by adopting the Strategy for Reform of State Administration, but the full realization of the essential, conceptual changes developed in recent years when new laws were adopted in various fields of social life, especially in the system of local government.

Although the key legislation in a field of public administration were enacted before adopting current Constitution, one can say that it contains solutions that are in accordance with European standards and principles of the so called "European administrative law", although it does not exist in institutional sense, so there was no need for compliance with the Constitution of 2006. On the other hand Laws concerning local self-government were adopted in late 2007 and they are fully compliant with Constitution of Republic of Serbia, and also with European Charter of Local Self-Government, which, unfortunately, our country was the last to ratify, among all the European countries.

Enactment of some laws in the field of state administration and local government is still necessary, in order to get a fully consistent System. Some of the laws are in a process of making, some are to be adopted, and for making of some initiative was given in this paper.

Key words: *Local government, public administration, legal regulation, the European Union, the new law, compliance with the Constitution, the European Charter of Local Self-Government.*